

1. Pro - šel jsem ci - zí kra - je a mno - ho
(2. Když) spa - třím zná - mou vís - ku, za hum - ny
(3. Ko) - lem jsou ti - ché le - sy, ma - le - bná

pře-dlou-hých cest. Jen jed-na ces-tič-ka mů - že však do mé vlas-ti
za - šu - mí háj. Ja - ko by ti-choun-ce še - ptal: dra-ví tě ro - dný
ú - do - lí též. Ry - bní - ky to-lik vá - bné, ve svě - tě ne - na -

vést. Ta zem je nej - krás - něj - ší. Ne - dám ji za ce - lý svět,
kraj. V o - ku se sl - za třpy - tí, vzpo - mí - nám na mlá - dí čas,
- jdeš, z hor po - tú - čky a ře - ky po vln - kách ne - sou vzkaz všem,

do těch míst dů - věr - ně zná - mých vždy rád se vra - cím zpět.
ma-min-ka dra-há mě ví - tá, štas - ten jsem do - ma zas.
by mě - li rá - di na vě - ky tu svo - ji čes - kou zem.

Co skry - vá krás - ta nej - hez - cí má vlast, mo-je

již - ní Če - chy, mo-je čes - ká vlast, mo-je již - ní Če -

- chy, mo-je čes - ká vlast. 2. Když 3. Ko-
D.S.al Fine

